SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 4. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 619. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 15 Februari 1898. | Expedition: Kungstenagatan 56. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 18:e Årg.

Willy Burmester.

Efter att nyligen ha fått göra bekantskap med en pianist, bland de yppersta vi här lärt känna, erbjudes oss nu tillfälle att höra en violinist, som räknas till nutidens allra främsta, då i dessa dagar Willy Burmester för första gången konserterar i vår hufvudstad.

Mer än en gång har denne konstnärs namn varit synligt i dessa spalter vid redogörelser för musiklifvet i den finska hufvudstaden, det är dock egentligen från hans uppträdande i Berlin för tre år sedan, som man kan datera det stora rykte han vunnit ej blott i Tyskland utan äfven annorstädes, förnämligast i England.

Efter det nämnda konserterandet i den tyska kejsarstaden meddelades i en musiktidning hans porträtt, åtföljdt af uppgifter om honom, som här må återgifvas.

»Enorm teknik! Otrolig färdighet! *Paganini redivivus!*» Sådana öfversvallande uttryck och lofkväden kunde man vid utträdet ur konsertsalen i härvarande Singakademi få höra öfverallt yttras af den entusiasmerade publiken. Och hvem är då den virtuos, som förmått att genom sitt spel vinna en så fenomenal framgång hos den öfvermätta konsertpubliken i Berlin? Denne violinkonstnär heter Willy Burmester, som der å flere konserter genom sitt häpnadsväckande spel gaf bevis på att honom tillkommer en plats bland nutidens allra första virtuoser; ja, jag tror det ej vara för mycket sagdt, om jag påstår, att Willy Burmester i tekniskt hänseende synes mig stå i spetsen för alla nu bekanta violinister, ty det synes mig otänkbart att någon skulle kunna ännu mer stegra och fullkomna violintekniken.

Härpå lemnade det glänsande utförandet af första konsertaftonens program fullgiltigt bevis. Det upptog endast Paganini-kompositioner: första satsen ur D-dur-konserten, »Hexdansen» och några etyder. De otroliga svårigheter Paganini hopar för venstra handen genom oktav- ters- och andra dubbelgreppslöpningar, flageolettgångar och pizzicati, öfvervinner herr Burmester med största lätthet och renaste intonation. Hans stråkföring är vittnesbörd om en god skola, och stå honom dermed alla konstfärdigheter till buds, såsom perlande staccati och klangfylliga arpeggier. Derjämte är hans ton vacker och stor, själfull och energisk på samma gång som mjuk och känslig, hans föredrag fullt af lif och värme samt konstnärligt afrundadt. Att virtuosen Burmester äfven är en dugtig musiker, och att hans oerhördt tekniska förmåga äfven kan tjena högre ändamål, bevisade han på sin andra konsert med det stilfulla utförandet af Spohrs 7:e konsert och på den tredje med ett särdeles vackert speladt stycke af Bach. Af större saker spelade han på dessa konserter violinkonserten af Tschaikowsky och den ytterst svåra Fiss-moll-konserten af Ernst.

Willy Burmester är född i Hamburg d. 16 mars 1869, tillhörande

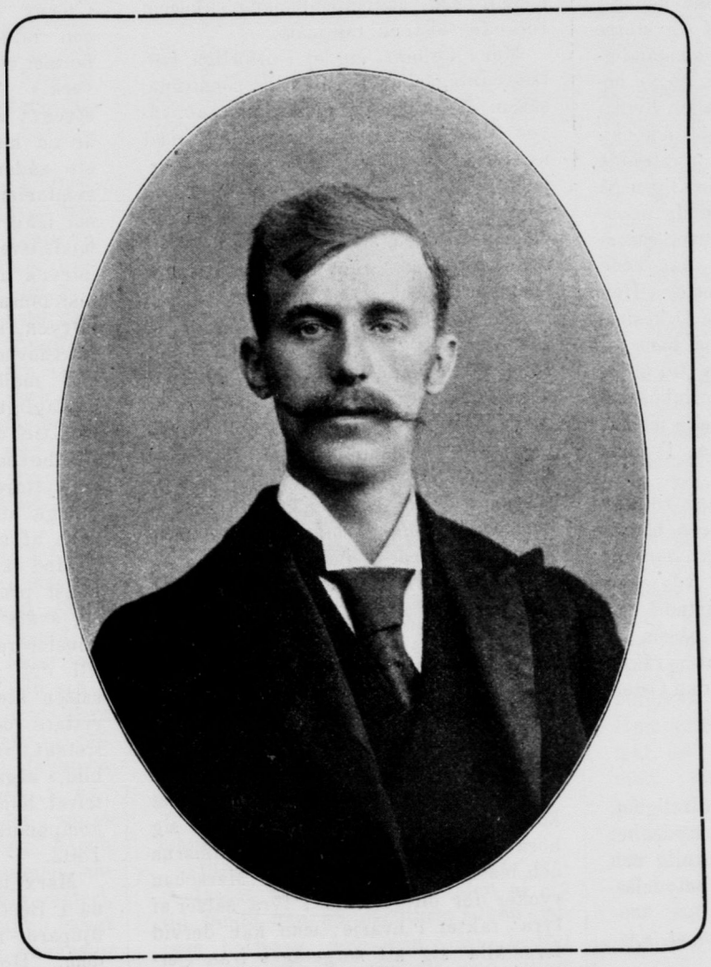

Willy Burmester.

OBS.! Porträtt af **Arvid Ödmann** som **Tamino** i »Trollflöjten», **Fernando** i »Leonora» **Zephoris** i »Konung för en dag» samt civil.

en musikerfamilj. Gossens musikaliska talang, särdeles hans förkärlek för violinen, röjde sig tidigt, så att fadren redan då han var fyra år började gifva honom undervisning. Tre år derefter skördade han som »underbarn» stor framgång med ett par violinkonserter af Beriot och Rohde. Fadern lät emellertid icke förleda sig att skörda vinst af denna sällsynta talang och betraktade framgången endast som en sporre till vidare utveckling. Vid tio års ålder kunde han redan framträda med Mendelssohns violinkonsert, och hans utmärkta anlag för virtuosspel förlänade honom binamnet »den lille Paganini». Nu ansåg man tiden inne att söka en första rangens lärare för gossen och fadren begaf sig sålunda med honom till mästaren Joachim, som då han fick höra honom spela Spohrs nionde konsert, fattade så stort intresse för den unge konstnären, att han, såsom ledare af den kungl. musikhögskolan, genast introducerade honom i denna och upptog honom bland sina speciela elever.

Med Paganinidrömmar, som ständigt föresväfvade vår unge virtuos, var det nu förbi, ty studierna bade att röra sig på solidare banor. Då Burmester 16 år gammal lemnade högskolan förde honom åtskilliga engagements till Ryssland, Portugal etc. Ingenstädes ville det emellertid lyckas honom att vinna något större erkännande, icke heller i Berlin, der han 1891 gaf en större konsert. Då fördes han af omständigheterna till Finland och här se vi honom bosatt i ett par år, under hvilka han med stor flit arbetade på sin konstnärliga fullkomning. Han uppträdde här äfven offentligt, hufvudsakligen på de af dir. Rob. Kajanus ledda populära konserterna i Societetshuset, såsom vi kunna förstå deraf att han både 1893 och 1894 der hade recetter. Han biträdde äfven som solist på Orkesterföreningens konserter, och på hans repertoar finna vi under denna tid bl. a. Ernsts och Tschaikowskys violinkonserter, den sistnämndes »Sérénade melancolique», samt Wieniawskis D moll-konsert.

Då herr Burmester så länge tillhört den svensktalande och i många hänseenden oss så närstående finska hufvudstaden, hoppas vi att han i vår egen skall känna sig rätt hemmastadd och helsa honom välkommen hit såsom en konstnär, hvilken vi nästan kunna räkna bland våra bröder på andra sidan Östersjön.

Det gifves mång- och vältalighet, utan att ha sagt något af betydenhet — i musiken är detta en ovanlig och präktig instrumentering af betydelselösa tankar.

A. Rubinstein.

Om föredraget af Beethovens Pianosonater.

Helt nyligen ha ett par böcker utkommit, som handla om föredraget af Beethovens pianokompositioner, i första rummet sonaterna, och erbjuda ledning dervid. Den ena och mest betydande är författad af Ad. Bern. Marx, den bekante Beethoven-biografen (f. 1799— † 1866) och har utkommit i en tredje upplaga, utgifven af prof. G. Behnke (Otto Jankes förlag Berlin), den andra bär titeln »Die Beethovenschen Klaviersonaten» och är författad i brefform af den likaledes bekante komponisten och kapellmästaren i Leipzig prof. Carl Reinecke (f. 1824) och utgifven på Gebr. Reineckes förlag derstädes. Det förstnämnda verket, af Marx, förråder på hvarje sida den finbildade, tankedigre musikern. Att han är en insigtsfull pedagog visar hans erkännande af att läraren ej har rätt att lägga något auktoritetstvång på lärjungen utan bör allt jemt hänvisa denne till hvad hans egna känslor och tankar ingifva honom.

Marx har emellertid gifvit lärorika vinkar angående Beethoven-sonaternas byggnad, om stämningen hos och fördraget af desamma, om behandling af melodi och ackompanjemang, likasom rörande tid- och taktmått.

Marx förlorar sig ej i utförliga fantasitydningar af de särskilda sonaterna, såsom åtskilliga ha gjort, utan uppväger det musikaliska innehållet med nykter besinning. Hvarje orkesterledare har mycket att lära af denna bok och ej endast pianospelare, hvilka önska orientera sig i uppfattningen af den store mästarens sonater. Några exempel ur boken må anföras.

Om Ass-dur-Sonaten op. 26 bl. a. gör Marx en rätt sinnrik anmärkning. Han yttrar angående tredje satsen i densamma, att denna sorgmarsch är tänkt för en hjelte som skall begrafvas. Det släpande tempo, hvarmed den vanligen utföres, är sålunda icke passande. Det är ju icke *gamla gummor och stapplande burgeois,* som följa liket. Man har i stället att tänka sig en *här under vapen,* krigare, hvilka den fallne ofta fört till seger och ärorika bragder. Derför borde tempot vara Allegro moderato. Dervid har man ej att taga i betraktande om detta är taktmåttet för en verklig soldatmarsch; ty det är ej här fråga om en sådan utan en ideel marsch, en del af ett fritt, ej genom yttre lag bundet konstverk. I trion tycker man sig höra bullret af begrafningstrummorna och blåsarnes skarpa insats. Marschen rycker för öfrigt fram i fyra satser af fyra takter i hvarje; man kan dervid föreställa sig att sorgetåget från fjerran närmar sig mer och mer. I enlighet härmed börjar man sakta och ökar styrkan mot det dystra ackordet i fjerde satsens 2:a takt. De två första satserna kunna spelas *a duo corde* (med pianopedal); vid början af tredje satsen (H moll) kan man använda *tutte corde.* Må man försöka att spela den berömda sorgmarschen efter denna tydning och anvisning, man skall då lära att uppskatta dess värde.

Lika grundliga som intresseväckande anvisningar ger oss Marx om föredraget af F moll-Sonaten op. 57. Inskränkta pianohjeltar och till dem lyssnande musikförläggare ha påhängt denna sonat öknamnet »appassionata». Detta är ungefär detsamma, som ville man kalla Hannibal eller Napoleon »en rätt tapper krigsman». Passionerade sonater har Beethoven skrifvit flera och af det mest olika innehåll; derför har han sjelf aldrig benämnt någon af dem efter denna obestämda egenskap.

Man skulle bortskaffa sådana fadda namn. Härefter ingår Marx i en noggrann analys af den berömda sonatens musikaliska innehåll.

Säkerligen har Beethoven i sina verk ej låtit leda sig allenast af en obestämd känsla utan ofta gifvit uttryck åt sammanhängande själsintryck, som kunnat bestämmas af yttre inflytelse. Han var ju en diktare i toner. Marx vill emellertid ej gå in på, att den store mästaren, såsom hans lärjunge Czerny berättar, »i lektyr, i visioner och bilder funnit för sin egen rika fantasi väckelser till skapande af sina tonverk.» Att i fråga om sångerna skaldestycket måste blifva en sådan väckelse, är nu klart, likasom det är gifvet, att ett sådant verk som t. ex. »Pastoralsymfonien» icke skulle ha uppstått, om icke naturens skönhet, fågelsången, landtlifvet etc. hos Beethoven alstrat intryck af yttre slag, hvilka hans fantasi omsatt i toner. Ett sådant yttre intryck, som Czerny säger ha påverkat Beethoven vid komponerandet af finalen i D moll-sonaten op. 31 finner Marx oantagligt. Czerny yttrar härom: »Themat till detta tonstycke improviserade Beethoven, då han en gång (1803) såg en ryttare galoppera förbi sitt fönster. Många af hans skönaste verk ha uppstått af sådana tillfälligheter».

Med rätta anmärker Marx emot denna högst prosaiska uppgift, att det faller sig svårt att i den till sitt innehåll af känslorörelse genomströmmade, om än till det yttre lugnt framlöpande tonsatsen återfinna framilandet af en flink ryttare och en galoppads klampande tretakt. »så skulle tondiktarens själfulla bild,» säger Marx, »gömmas under en trival händelses tiggardrägt». Sonaten komponerades dessutom icke 1803 utan 1802.

Marx tillråder att sjunga melodierna i Beethovens sonater; man skall då djupare känna och själfullare spela dem. Hos alla melodier, der känslans vågsvall kommer till uttryck, måste i rörelse och styrka vexlingar förekom-

ma, och beträffande rörelsens och tonstyrkans höjningar och sänkningar ger oss Marx åtskilliga fintänkta, sinnrika antydningar och råd. Så beträffande G dur-sonaten op. 14 n:o 2, hvari han påpekar att i sonatens första del den som mellansats framträdande duetten måste behandlas såsom en sång med två lika gällande stämmor, icke så att öfverstämman starkare betonas, hvilket man ofta får höra, och ackompanjemanget skall träda åt sidan. Till slut fördjupar sig idén, och basen bildar sig i lugn värdighet sin egen melodi.

Tänkvärdt är hvad Marx säger om uppfattningen af fantasisonaten (»månskenssonaten») Op. 27 n:2 i Ciss moll, tillegnad föremålet för Beethovens kärlek, Julia Guicciardi. I första satsen måste hvar och en som har musik i hjertat finna en sång af klagan och saknad. I andra satsen förnimmer man tydligen de älskandes afskedsord: »O, tänk på mig! Farväl för evigt! Jag har dig i mina tankar!» Och i trion, hvem vet hvilka bilder af ett saligt förflutet der framträda, hvilken fläkt af tröst som i dessa toner framströmmar? Man måste höra med själen, icke blott med öronen. Man måste känna, ej räkna takten, följa diktarens själ, icke tempobeteckningen. Då först fattar man finalen. Man går ej under genast, ännu mindre får man del af den efterlängtade lycka, hvarpå man hoppas, — och likväl måste man fortfarande lefva och ej uttömma sin sista kraft i feberaktig längtan och fruktlös klagan. Detta är finalens andemening! — förklarar Marx och kanske har han rätt i denna sin tydning.

Svårigheterna i beherskandet af Beethovens sonater äro ovanligt stora. Den som tillegnat sig en sats af Thalberg, Hummel eller Chopin är temligen i besittning af alla andra, under det man i hvarje sats af Beethoven måste vara beredd på nya tekniska uppgifter. Orsaken dertill är nyheten och egendomligheten hos alla dessa verk, under det så många andra komponister endast röra på kaleidoskopet med deras manér och spelfigurer för att framkalla något nytt, som dock endast är skenbart sådant.

Blotta virtuoser tilltror Marx icke ett rigtigt föredrag af Beethovens sonater, alldeles efter mästarens egen åsigt, hvilken en gång utropade: »med sådana herrars fingerfärdighet löper vanligen förståndet och känslan sin kos!»

Marx har åtskilligt af värde att säga om anslagssättet, om rytmiken, till och med om fingersättningen och tekniska subtiliteter. Så tillråder han t. ex., att i A dur-sonaten op. 2, der i andra reprisen af första satsen ettstr. d och e slås samtidigt, med tummen anslå båda tonerna (emot gamla regler), så att de andra fingrarna kunna ledigt röra sig. Att Marx var en finkänslig och klarsynt musiker bevisa alla hans tänkvärda betraktelser öfver taktfasthet och taktfrihet, som kunna ländа hvarje fackman till nytta. Det skulle emellertid taga för mycket utrymme att anföra äfven ett urval af det bästa han framställt i sin bok.

C. Reinecke utgifver sina förklaringar öfver Beethovens sonater i tunna häften. Det sista af dem kommenterar de fem sista stora sonaterna. Reinecke, en specielt pianistisk fackman, yttrar sig mycket sansadt och finner icke allt i dessa sonater utmärkt vackert, emedan han ej är någon »musikhycklare», som han säger. Öfver qvintföljder, dem han upptäcker, är han dock ej så förskräckt som unga konservatorieelever och han analyserar sonaterna med nyktert konstförstånd.

Följetong.

En olycksfågel bland operakomponister.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Balthasar Schwalbenschwantz blef icke litet förbluffad, när han mottog denna bukett af artigheter, drog en djup suck och lade sin digra retour till den äldre brodern. Samtidigt beslöt han att, ifall det kom i fråga att vidare komponera en opera, först noga taga reda på i hvilken stil man för tillfället skulle komponera och som då stod på dagordningen.

Det gick lång tid om; Schwalbenschwanz, som så grundligt bränt fingrarne, skydde elden, till dess han slutligen i midten af 1880-talet fann ett ämne ur den gamla tyska mytologien, som tycktes passa briljant efter rådande operaförhållanden. Med komponerandet behöfde han nu ej göra sig så stor möda. Ledmotiv-tekniken hade han snart satt sig in uti, och då han märkt att alla i Wagners stil komponerade operor mer eller mindre utmärkte sig för att vara melodilösa, väntade han icke på att en verklig melodi skulle ingifvas honom utan nöjde sig med att »energiskt» karakterisera sina hufvudfigurer med motiv af knappa två eller tre takter och lemna det öfriga åt orkestern. Instrumentationen hade han ju lärt, och när han nu öfverlät åt trumpeterna och basunerna hvad som annars tillhört violinerna, stod han otvifvelaktigt på höjden af den anspråksfulla tidsålder hvari han för närvarande befann sig. Mången gång tycktes det honom visserligen, som om det icke lät någonting, hvad han hade skrifvit, men — »man vill ju ha det så!» och »man måste ju göra afseende på musikens framsteg!»

»Stolt i sitt sinne och segerviss», medveten om att stå på höjden af sin tid sände han nu partituret till en sydtysk hofteater, som man visste bedref en utpreglad Wagnerkult och villigt tog emot nytyska kompositioner, men som det tycktes måste på den teaterns byrå en mängd nya operor ha legat till pröfning, ty trots alla påminnelser erhöll den otålige komponisten endast det svaret, att en sådan mängd nyheter af bekanta komponister förelågo, att man ej hunnit undersöka det insända arbetet af en obekant tonsättare men gerna återsände operan till komponisten, om han så önskade. För detta tredje bakslag bäfvade nu den ännu trosstarke Schwalbenschwanz.

Så gingo några år förbi. Schwalbenschwanz hade länge sedan uppgifvit allt hopp att få höra sitt verk, då han en »vacker» dag verkligen fick sitt partitur tillbaka. Med allt erkännande af den nobla konstnärliga andan, hette det i den bifogade skrifvelsen, kunde man här på platsen ej undgå den öfvertygelsen att publiken redan blifvit något trött på Wagner operorna och att en efter dessa grundsatser komponerad opera nu mera ej kan räkna på större sympatier. Man har nu för det första behofvet tillfredsställdt med de geniala verken af ny-italienarne Mascagni och Leoncavallo, hvilkas förstlingsarbeten gjort sådan lycka, och det är antagligt, att de nästföljande verken af dessa komponister, hvilka man med stor kostnad betingat sig; skola för längre tid fylla behofvet af nyheter.

»Lägges till de andra!» citerade Schwalbenschwanz melankoliskt och tänkte på »profeten i eget fädernesland».

Men då han under närmast följande år märkte att de nya verken af Mascagni och Leoncavallo trots all reklam, ingenstädes vunno fast fot, att den tredje operan alltid slog ihjäl den andra och den fjerde den tredje, så att ingen blef vid lif, tänkte han till slut: »Än en gång vill jag försöka min lycka; det behöfs ju bara en enaktare». Han skref nu, följande verismen i spåren, en enaktare, som spelande på Corsica dröp af blod, mord, vendetta och förtviflan, använde i instrumentationen de tjockaste färger och inlade till och med två intermezzi i sin enaktsopera. Vid pristäflan i Coburg, dit han sände sitt opus, fick han för detsamma ett hedersomnämnande; om något uppförande deraf har ingenting försports.

Då jag nyligen interpellerade »olycksfågeln» om i hvilket stadium hans senaste sorgebarn befann sig, menade han, med ett vemodigt drag kring munnen, att han nu fått korn på det rätta; publiken vill nu ha sagooperor à la Humperdinck, men han var nu för gammal att rätta sig efter detta nyaste mod. Han har nu öfvergifvit att vänta på den musikaliskt-dramatiska lagern.

Skada kunde det åtminstone inte, om åtminstone andra kunde lära något af denna hans pinohistoria, och derför har jag nedskrifvit denna mera tragiska än lustiga berättelse.

M. Steuer.

Arvid Ödmanns

25-års jubileum vid K. operan.

Att vid Arvid Ödmanns recett å k. operan den 14 d:s — då 25 år förflutit sedan hans första debut å dess scen — alla biljetter långt på förhand skulle vara utsålda och att hans recettafton skulle blifva en verklig jubileumsafton med de rikaste ovationer, det är något som säger sig sjelft. I hvad grad och på hvad sätt den firade, omtyckte sångaren vid detta tillfälle hyllades, likasom efter operaföreställningen på en för honom anordnad fest, kunna vi ej nu relatera, då tidningen lägges i pressen samtidigt med hans jubileum. Men Svensk Musiktidning har ej kunnat med tystnad förbigå en så betydelsefull och högtidlig tilldragelse inom vår opera- och konstnärsvärld och vill vid detta tillfälle till Arvid Ödmann frambära en gärd af varm och uppriktig tacksamhet för den rika verksamhet han under dessa 25 år utöfvat vid vår första scen, likasom vi önska att han ännu i många år måtte kunna der fortsätta densamma lika framgångsrikt.

Då vi för endast två år sedan meddelade jemte Arvid Ödmanns porträtt en biografisk teckning af hans lefnad och konstnärsbana, torde en sådan nu vara öfverflödig. Vi erinra derför allenast, att Arvid Ödmann, född d. 18 okt. 1850 i Karlstad, efter halft års sångstudier här i Stockholm debuterade å vår gamla operascen d. 14 februari 1873 som Tamino i »Trollflöjten», då han med sin höga och klara tenor af äkta nordisk timbre väckte stort bifall.

Med undantag af ett tvåårigt engagement i Köpenhamn (1887—89) har hr Ödmann alltjemt tillhört vår k. opera, en gunstling som få hos vår operapublik. Under denna sin mångåriga verksamhet har han utfört bortåt 60 olika partier, af hvilka må bland de förnämsta uppräknas Bergakungen i »Den bergtagna», Meister i »Mignon», Don José i »Carmen», Radames i »Aida», Stolzing i »Mästersångarne», Alfredo i »Den Vilseförda», Almaviva i »Barberaren», Paul i »Paul och Virginie», Gérald i »Lakmé», Lyonel i «Martha« och framför allt Faust och Romeo, Otello, Lohengrin, Fra Diavolo, Toriddo, Zephoris i »Konung för en dag» och Fernando i »Leonora», den rol han nu val för sin recett. Hans senaste rol är Georges i »Hvita frun».

Arvid Ödmann
som *Tamino* i »Trollflöjten».
1:sta debut d. 14 februari 1873.

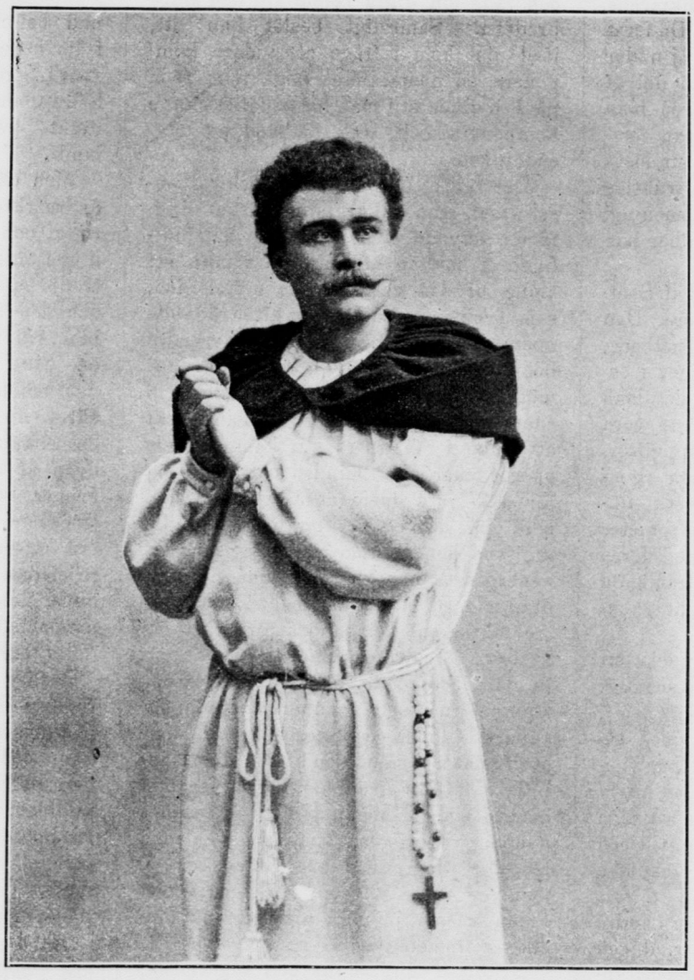

Arvid Ödmann
som *Fernando* i »Leonora»
d. 14 febr. 1898.

»Erlkönig»

En nyupptäckt sång af
Ludw. van Beethoven.

I slutet af förra året utgafs från den bekanta förläggarfirman Schubert & komp. (Felix Siegel) i Leipzig en i hög grad intressant publikation, nemligen en ny melodi till Goethes »Erlkönig» — af Beethoven! Ludw. Hartmann skrifver härom:

»En och annan musikfilolog har visserligen förut haft kunskap om att en skriftlig uppteckning af sångstämman, komponerad af Beethoven till den berömda dikten, existerade i Wien och att den som en skatt bevarades i Musikvännernas sällskap derstädes. Det dyrbara manuskriptet torde härröra från något af åren 1805, 8 eller 9. Det framgår visserligen af den fotografiska reproduktion deraf, som åtföljer den Schubertska upplagan, att det ursprungligen endast är ett af mästaren gjordt utkast, och hvar och en kan af reproduktionen inse, att det icke är mycket att göra af alla dessa kringströdda noter och nottecken. Det behöfdes goda konstnärliga ögon, fast tro på och förtrolighet med uppgiften, pietet och mod för att begripa och ordna det hela. Sångstämman var temligen nöjaktigt fullständig, men ackompagnementet! Dock finnes äfven detta på två afgörande ställen noggrannt bestämdt af Beethoven, nemligen vid den förföriska sången af elfkungens döttrar och i slutet.

Nu har en bekant tysk tonsättare, Reinhold Becker i Dresden, sedan lång tid

tillbaka burit på den tanken att försigtigt och hängifvet fullborda Beethovens »Erlkönig», för att sedan öfverlemna arbetets spridande åt en större förläggarfirma.

Vid en dylik »fullbordan» af ett arbete kan man gå till väga på flera olika sätt. Det gifves menniskor, som finna det pietetslöst att försöka fullborda en Goethe, Schiller eller Beethoven. Andra finna det lika pietetslöst att låta skatten förkomma, och andra åter anse slutligen, att skatten visserligen bör bringas i dagen, men oberörd af alla bearbetare.

Reinhold Becker har gått till sitt arbete utan att bekymra sig om den ena eller den andra åsigten. Beethovens melodi står der som gjuten i koppar. Det förelåg sålunda ingenting annat än att försöka gissa de modulationer och pianofigurer, som föresväfvat mästaren. Och äfven i detta hänseende funnos afgörande fingervisningar i de åtta sluttakterna. Genom ett skickligt användande af sextondels-gruppen i ackompagnementet har en fullt äkta Beethovens-komposition uppstått, må hända alldeles sådan som Beethoven sjelf skulle ha åstadkommit den, i fall han fullföljt sin plan. Ett präktigt resultat af Beckers genialiska gissningsförmåga!

Frågan, hvarför mästaren låtit en af sina skönaste melodier ligga obegagnad, är icke så lätt att besvara. Schuberts »Erlkönig» är skrifven 1815 och gjorde ett oerhördt uppseende. Beethovens utkast, som Schubert naturligtvis omöjligt kan ha känt till, är må hända 4, 6 eller 10 år äldre. Är det då otänkbart att Beethoven, då han hörde talas om Schuberts triumfer, lät sitt utkast ligga obegagnadt?

Under alla förhållanden gör Beethovens nu af Becker fullbordade »Erlkönig» ett fullkomligt helgjutet intryck. Inom den musikaliska krets i Dresden, hvarest balladen i sin nya skepnad först framträdde, väckte den ett oerhördt uppseende och det skall nog icke dröja länge, innan den banat sig väg till hela den öfriga musikvärlden».

Arvid Ödmann
som *Zephoris* i »Konung för en dag».

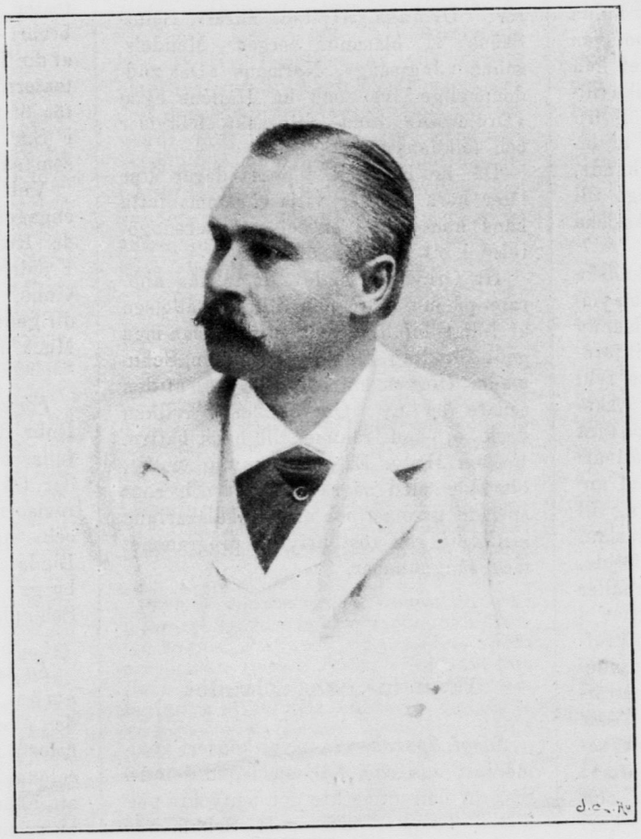

Arvid Ödmann.

Sjelfva sången föregås af en Beckers notis om denna och om hans behandling af skissen, hvarpå denna följer i nottryck efter Nottebohms meddelande. Sången är ursprungligen skrifven i D moll, men förekommer nu äfven i C moll med både tysk och engelsk text. Melodien är särdeles uttrycksfull och ackompagnementet förträffligt. Den blott och bart såsom en förut okänd sång af Beethoven högst intressanta kompositionen är i och för sig till sitt musikaliska innehåll af klassisk skönhet och värd att införlifvas med hvarje sångares musikbibliotek.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Febr. 2. Beethoven: *Fidelio.* — 3. Nicolai: *Muntra fruarna i Windsor.* — 4. Gluck: *Orfeus;* Mascagni: *På Sicilien.* — 6. v. Flotow: *Martha.* — 7. Bizet: *Djamileh*; *Skuggballett:* Hallström: *Mjölnarvargen.* — 8. *Vermländingarne.* — 9, 11. Mozart: *Don Juan* (Donna Elvira, Donna Anna, Zerlina: fru Östberg, frkn. Hulting, Thulin och Karlsohn; Don Juan, Don Octavio, Leporello, guvernören, Mazetto hrr Forsell, Lemon, Bergström och Brag:, Sellergren, Lejdström. — 13. Wagner: *Tannhäuser* (Elisabeth, Venus, en herdegosse: fruar Östberg, Frödin-Lindberg, frk Karlsohn; Tannhäuser, Wolfram, landtgreven, Biterolf, Walter, Henrik, Reinmar: hrr Bratbost, Lundqvist, Sellergren, Söderman, Lundmark, Malmsjö, Brag — 14. Donizetti: *Leonora* (Arv. Ödmanns 25:åriga operajubileum.)

Musikaliska akademien. Februari 1. Musikföreningens 49:e konsert. Biträdande: fru D. Edling, frök. Anna Piehl, hrr C F. Lundqvist, C. A. Gentzel, kgl. hofkapellet. Dirigent: prof. Fr. Neruda. 1. Brahms: Akademische Festouverture, op. 80; 2. »Schicksalslied» op. 54 för kör och ork.; 3. Cesar Franck: »Rebecka», biblisk scen för soli, kör och ork.; 4. Ivar Hallström: »Sfinxen», dikt af Carmen Sylva, för soli, kör och ork.; 5. N. W. Gade: Scener ur »Baldurs drøm» för soli, kör och orkester. — 2. 5 Borwick konserter. — 10. *Orkester- och körkonsert* af Andr. Hallén. Biträdande: hr O. Lejdström, bland. kör och kgl. hofkapellet. Dirigent: hr Hallén. — 14. Kon-

sert af violinvirtuosen Willy Burmester Medverkande pianisten Moritz Mayer Mahr.

Vetenskapsakademien. Febr. 11. Konsert af hr Ragnar Grevillius. Biträdande fröken Hedvig Edgren (viol.), en musikälskarinna, hr Victor Wiklund (ackomp.)

Två minnesdagar ha nyss firats å k. operan, i det Richard Wagners dödsdag, d. 13 februari för 15 år sedan, högtidlighölls genom att i söndags uppföra hans »Tannhäuser», hvilken opera gafs med känd rolbesättning, samt d. 14 febr., 25:te årsdagen af Arvid Ödmanns första operadebut, då Donizettis »Leonora» gick öfver scenen såsom recettpjes för den förtjenstfulle och firade sångartisten. För detta jubileum kan ej nu redogöras, då det inträffar samtidigt med detta nummers utgifvande. Märkligaste tilldragelsen å k. operan har för öfrigt varit reprisen af »Don Juan», senast gifven med hr d'Andrade i titelrolen, nu återgifven af hr Forsell, som såväl genom sin dugtiga röst, som genom utförandet i allmänhet framkallade rikt och förtjent bifall. Särdeles vid parlando, och då röststyrkan ej för mycket anlitades, lyckades hr Forsell väl lösa sin svåra uppgift. Att hr d'Andrade varit hans förebild framträdde eklatant redan i det yttre, om än hos den senare elegans och smidighet i rörelser mera framträdde. Äfven champagneariars onaturliga prestissimo imiterades på ett sätt, som gjorde det omöjligt för orkestern att hinna med i snabblöpningen. Hr Lemon var ny i Don Octavios parti, hvilket han så i sång som spel återgaf ganska tillfredsställande. För öfrigt erhöll fru Östberg som Elvira lejonparten af bifallet bland de andra medverkande, hvilka alla, hvar för sig bidrogo till värdig framställning af det klassiska mästerverket.

De stora konserterna i Musikaliska akademien skulle kräfva större utrymme för en noggrannare redogörelse, än hvad här står till buds. Musikföreningens gafs för i det närmaste fyld salong och inleddes med Brahms' »Akademische Festouverture», bygd på fyra studentvisor och inledd med en allvarlig mollsats. Verket skrefs med anledning af komponistens utnämning till hedersdoktor vid universitetet i Breslau. Hans »Schicksalslied» som derpå följde, och som förut gifvits här, innehåller flera vackra moment i synnerhet i början; slutet är med sin dystert kraftiga stil något tungt och tröttande. Ett fint arbetadt verk, specielt beträffande instrumenteringen, är Cesar Francks »Rebecka», ehuru något enformigt i körpartierna. Bäst äro i detta verk en duo mellan Eleasar och Rebecka samt kameldrifvarnes kör. Hallströms melodi-kt klara och anslående körverk med soli, »Sfinxen», gjorde god verkan efter de föregående komplicerade tonverken. Introduktionen till denna har en djupare och allvarligare anläggning. Slutnumret, »Baldurs dröm», hvaraf en del utfördes på den stora musikfesten i våras, är en präktig komposition, hvari särdeles inledningen med gudarnes kör är storslagen. 2:a satsen »Baldurs dröm» måste genom hr Gentzels heshet uteslutas. Konserten gick i sin helhet förträffligt under prof. Nerudas ledning och publiken erkände det med rikt bifall efter sista numret, då äfven dirigenten blef hyllad. Solisterna lemnade ock ett godt bidrag till framgången.

Hr Hallén hade på sin konsert ett rätt talrikt auditorium, som genom lifligt bifall visade såväl sina sympatier för den skicklige kördirigenten, som nöje af aftonens musikprestationer, hvaraf hans egna kompositioner utgjorde hufvudnumren. Mest anslog af dessa balladen ur »Gustaf Vasas saga», som efter hr Oscar Lejdströms förträffliga utförande af den vackra sången måste omtagas. Den nya kompositionen »Dödens ö», symfonisk dikt efter Arnold Böcklins berömda tafla och musikaliskt tolkande ett vackert poem af Ax. Klinckowström, är ett ganska intressant verk, hvilket äfven kan sägas om den stora suiten »Ur-Waldemarssagan», förut gifven härstädes, om äfven den lider af tröttande längder och något för stark och pikant färgläggning. Programmet upptog, med »Oberon»-uverturen som inledning, derjemte flere bekanta körer: Dvoraks »Gyllene åkrar», Saint-Saëns' »I blånande bergen», Mendelssohns »Jagtsång», Normans »Det guddommelige lys» och hr Halléns egna »Drömmen» samt »Svenska folkvisor och folkdansar».

Då hr Borwick i dessa dagar åter låter höra sig här vilja vi sammanfatta hans konserter i en och samma redogörelse i ett följande nummer.

Hr Grevillius hade rätt talrika åhörare på sin soaré och tillfredsställelsen af lifligt bifall. Sjelf utförde han med godt föredrag sånger af Sullivan, Schumann, Hornemann och Sjögren, af den senare en ny »Om qvällen», hvilken dock ej kan räknas till hans bättre. Fröken Hedv. Edgren, en ung violist, biträdde med några känsligt och rent spelade nummer och en musikälskarinna med rätt god röst utfyllde programmet med sångnummer.

Från in- och utlandet.

Kungl. Operan. *Borwick* konsert kommer att ega rum här onsdagen den 16 d:s, då den utmärkte och omtyckte pianisten kommer att spela Schumanns A moll konsert.

Enligt ett meddelande från operastyrelsen få inropningar hörsammas endast efter aktslut men icke inför öppen ridå eller mellan tablåer, då för stor tidsutdrägt deraf skulle förorsakas.

Musikkonservatorium. Enligt tryckt matrikel för innevarande vårtermin är elevantalet 183 (108 manl., 75 kvinl.). Af dessa äro födda i Stockholm 71 (45 manl., 26 kvinl.) och i landsorten 112 (63 manl., 49 kvinl.). Nyantagna äro 29 (15 manl., 14 kvinl.).

Inträdessökande, utom till obligatoriska biämnen, voro 118, deraf till sång (19) och kyrkosång (3) 22, stråkinstrument 22, orgel 21, piano 18, blåsinstrument 18, komposition 9, pianostämning 8.

24 kompetenta sökande kunde på grund af bristande plats ej antagas; de antecknades såsom aspiranter.

Fru Math. Linden ger den 1 mars soaré, då »Mignon» uppföres med fru Linden första gången i titelpartiet. Anteckning af biljetter till soarén har börjat i Lindens konsertbyrå, Blasieholmstorg 10.

Hr Johannes Elmblad afreser den 1 nästkommande mars till S:t Petersburg för att å k. Mariateatern derstädes sjunga följande partier: Pogner (»Mästersångarne»), Marke (»Tristan och Isolde»), Daland (»Flygande Holländaren»), Hunding (»Valkyrian») och Falstaff (»Muntra fruarna»). Det tyska operasällskap, som uppträder å nämnda teater under den stora fastan 23 februari—26 mars, står under ledning af d:r Theodor Loewe, direktör för Stadtteatern i Prag, der hr Elmblad, som för öfrigt förut med framgång uppträdt i S:t Petersburg, senast var anställd som sångare och regissör.

Vid sällskapet äro flera celebriteter engagerade, såsom Jean och Edouard de Reszké, Theodor Reichmann, Fritz Friedrichs, Therese Malten, Felice Litvinne, Fanny Moran Olden m. fl. Som dirigent skall k. kapellmästaren d:r Carl Muck fungera.

Förlofning ingicks i Essen an der Ruhr den 24 d:s emellan den talangfulla sångerskan fröken Sigrid Brander från Stockholm, dotter till aflidne revisorn i kammarrätten O. Brander och hans efterlefvande maka, född Lindstedt, samt tjenstemannen vid Hamburgs statshamnsförvaltning Ludvig Schlapkohl.

En konsertuvertyr af hr Hugo Sedström, den bekante här i hufvudstaden verkande musikern, har nyligen utförts af Meyderska kapellet i Berns' salong. En kritiker, som haft tillfälle att åhöra uvertyren anser den förtjent af uppmärksamhet och yttrar om den att »enkel, melodisk fägring förlänar, trots den påtagliga rytmiska och motiviska likformigheten stort behag åt det hela».

Svenska musiker i Amerika. Hr Gustaf Stolpe har erhållit kallelse till lärarebefattning vid ett konservatorium i Chicago. Hr S. har skrifvit 100 tonstycken. En afskedsfest gafs nyligen för hr S. i Moline.

Hr Rudolf Lundberg är direktör för konservatoriet i Burlington. Hr L. har genomgått Stockholms konservatorium och är barytonsångare. Han har uppträdt å flera konserter, och hans porträtt är intaget jemte utförlig biografi i »The Burlington Hawk-Eye».

Skansens kantelespelare död. Från Helsingfors telegraferas den 7 jan.: Blinde kantelespelaren *Ockenström* afled härstädes i går af hjertslag.

Den aflidne hade, som bekant, på senare åren uppträdt i Stockholm på Skansen.

Göteborg. Den lyriska afdelningen af Ranft'ska sällskapet afslutade sina representationer å Stora teatern d. 1 febr., då »Mikadon» gafs för 4:e gången med fru Emma Berg som Yum Yum, hr Strömberg som Koko. Före denna operett gafs »Söndagsbarnet» i slutet af förra månaden med fruar Castegren och Berg fortfarande som gäster.

En andra konsert har gifvits här af fru Marianne Scharwenka-Stresow och frök. Agda Lysell.

Från våra grannländer.

Kristiania. 17 jan. — 10 febr. Kristiania teaters pjeser med musik ha under denna tid utgjorts af »Det blaa spögelse» (»La Falote»), operett i 3 akter af Varney, samt »Gildet paa Solhaug». Eldoradoteatern har samma tid bjudet på »Nitouche», »Prinsessan af Trebizonde», »Boccaccio», »Den sköna Helena», »Per Svinaherde», Jorden rundt» och »Regementets dotter» (frök. Morell). Till d. 10 febr. har annonserats en af fru Olefine Moe föranstaltad representation af »Martha» med biträde af frök. Gerda Grönberg samt teaterns personal och orkester. Musikforeningen gaf d. 5 febr. sin 4:e konsert under Iver Holters ledning med biträde af fru Ellen Gulbranson. Programmet upptog: 1 Schubert: Symfoni H moll, 2 Wagner: Förspel och Isoldes Liebestod ur »Tristan och Isolde» (fru Gulbranson); 3 Grieg: sånger med ork.; 4 Bach-Abert: Præludium och fuga. En intressant kyrkokonsert har gifvits af Thorv. Lammers, hvarvid sånger från 15—1700-talet af Anerio, Bach, Schulz, Palestrina, Pergolese m. fl. utgjorde programmet. Ett par konserter ha gifvits af hr Leon. Borwick och en af fru Scharwenka-Stresow i förening med frök. Lysell.

Helsingfors 24 jan. — 8 febr. Musikpjeser ha denna tid endast gifvits å Alexandersteatern, der italienska operasällskapet uppfört »Carmen», »Judinnan», »Sömngångerskan», »Faust», »Trubaduren», »Robert». »Pajazzo» och »Cavalleria rusticana». Å de populära konserterna i Societetshuset har violinvirtuosen Ch. Gregorowitsch medverkat i början af månaden. Fru Carreno har med sitt konserterande här framkallat stor entusiasm. Ett par konserter ha dessutom gifvits af sångerskan fru Rivella di Berghi.

Sällskapet *M. M.* erbjuder resp. musici till täflan om de af Sällskapet å möte d. 14 jan. utfästa pris (å 700, 500, 300 och 200 mk) för komposition af manskör med eller utan orkester, att senast d. 20 april i år med namnsedel insändas till sällsk:s. sekreterare, v. häradshöfding Frith. Gylling. Prisnämnden utgöras af direktören för Musikinstitutet M. Wegelius, prof. Faltin, kapellm. hrr R. Kajanus och A. Leander samt jur. utr. kandidat G. Sohlström.

Köpenhamn 28 jan. — 11 febr. Kgl. teatern har af musikpjeser under dessa veckor endast uppfört »Vifandaka och Farinelli». På Dagmarteatern har med stort bifall uppförts en nyhet, »Konge sönner», skådespel i 4 akter af Helge Rode med musik af Aug. Enna. Cæciliaforeningen gaf d. 7 febr. en »madrigalkonsert», som upprepades d. 10 febr. Den 8 och 11 konserterade här Willy Burmester och väckte ofantligt bifall. Å en Paläkonsert har den svenske operasångaren Eug. Danckwardt låtit höra sig. En intressant utställning af gamla musikinstrument, på initiativ af Angul Hammerich, har öppnats här, hvarvid en konsert å de gamla instrumenten gifvits, hvarom vidare skall nämnas.

Paris. Wagners »Mästersångarne», som på Stora operan nu upplefvat mer än 25 representationer, har under 9 sådana inbragt ej mindre än 200,000 francs eller mer än $^2/_3$ af inkomsten under 4 veckor. »Att »Les maîtres chanteurs», detta äkta tyska musikverk, beredder en dubbelt så stor inkomst som Gounods »Faust» eller »Romeo och Julia» (på samma tid?), det är i sanning en stor sällsynthet i musikens historia!» utbrister en tysk tidning.

Wien. »Operabalen», är namnet på en ny 3-akts-operett som nyligen uppfördes å Theater an der Wien och vid premièren gjorde ovanligt stor lycka. Texten är bearbetad efter Hennequin och Delacours äfven här uppförda lustiga fars »De röda fruarna». Musiken är komponerad af Richard Heuberger, bekant musiker och kritiker i Wien. Hvad musiken angår får den mycket beröm, till och med af den stränge d:r Edv. Hanslick, som bl. a. säger att »Heuberger fullständigt uppnått sitt mål, i det han st ängt-hållit sig inom gränserna för en äkta Wien-operett».

Hvarjehanda.

Från bladet. Under ett tillfälligt besök i Chester höll Händel några repetitioner med dervarande kyrkokör. Bland koristerna var en boktryckare, och i en kör ur »Messias» sjöng denne upprepade gånger orätt, hvarföfver Händel till slut blef ursinnig. Först grälade han på åtskilliga språk, till slut utbrast han på sin dåliga engelska: »Du skurk! — sade, du icke, att du kunde sjunga från bladet?» — »Jo herre», svarade boktryckaren, »det kan jag också men icke strax första gången.»

En god libretto hade sir Arthur Sullivan samtalsvis förklarat sig vilja komma öfver och tänkte på att föranstalta en pristäflan om en sådan. Yttrandet blef kändt, och tre dagar efteråt hade »Mikadons» komponist 280 opera- och operett-texter liggande på sitt bord, hvilka alldeles förtogo honom lusten att ställa till med någon täflan.

Anton Bruckner, den utmärkte österrikiske tonsättaren (död 1896), var som menniska ytterst naiv och barnslig. Då han för några år sedan kom upp på audiens till kejsar Frans Josef för att tacka denne för en orden, frågade kejsaren vid audiensens slut:

— Är det något annat, som jag kan göra för er, käre Bruckner?

— Ack ja, svarade Bruckner, jag skulle bli ers majestät ytterst förbunden, om ni ville fälla ett godt ord för mig hos Edvard Hanslick. Han var så rigtigt stygg emot mig i senaste numret af Neue Freie Presse!

Verdi som landtbrukare. Från Piacenza berättar man att den 83:årige Verdi en dag i somras kl. 5 på morgon var synlig der på torgdagen, och hade med sig ifrån sitt landtgods några får, som han skulle sälja. Den berömde komponisten skulle i stället köpa hornboskap, frösorter och skidfrukter, hvarföre han hela dagen var omsvärmad af bönder och agenter. Kl. 6 på aftonen begaf han sig sedan med hela sällskapet till värdshuset och lät der uppduka en ståtlig supé.

Prins Poniatowsky, en amatörkomponist på Rossinis tid, hade ingen högre önskan än att en gång få ett af sina verk uppfördt på Paris-operan. Han tiggde och bad derom, och en dag kom han till Rossini med två små operor för att höra hvilken Rossini ansåg bäst. Han satte sig ned och spelade den ena för maestron. Rossini hörde på med tilltagande förfäran och sade derpå: «Min bäste vän, lemna in den andra operan, ty den måste vara bättre än denna!»

Tidningsredaktioner i landsorten

till hvilka Svensk Musiktidning sändes i och för benäget införande af notis om innehållet af tidningens särskilda nummer, anmodas att, om detta bifalles, sända första numret (helst flere), hvari sådan notis införts till

Svensk Musiktidnings Expedition.

Ludwig van Beethoven,

vackert porträtt å kartong, finnes i bok- och musikhandeln å **50 öre.**

Svensk Musiktidnings Expedition.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjenst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel

28 Drottninggatan 28.

Festmarsch

för piano af *Gustaf Hägg.*

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godköpsupplaga à

50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

Musikalbum X

Pris 1 krona

fins till salu å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., samt i bok- och musikhandeln.

Innehåll: för piano: **G. Hägg:** *Vals-Arabesk,* **Karl Valentin:** *Om Våren,* **A. M. Myrberg:** *Berceuse,* **H. Goetz:** *Andantino* ur Sonatine op. 8, **G. F. Lange:** *Melankoli;* sång med piano: **Gösta Geijer:** *Harpolekarens sång* ur »Vapensmeden» af V. Rydberg för baryton (e—e).

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Baler, Soaréer och Bröllop!

Utmärkt och taktfast

●● DANS-MUSIK ●●

på piano utföres af undertecknad, som deri eger mångårig vana och erkänd skicklighet.

Order mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad *5 Malmskilnadsgatan,* 3 tr. (Allm. Telefon nr 124 90).

Referens: Hofmusikhandlaren Lundquist.

Henning R. Wejdling.

Skandinaviska Orgelfabrikens

Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten *enhälligt* vitsordade för att vara de **bästa** i norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.

Kontor och utställning i Stockholm:

Mästersamuelsgatan 24.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu à ***2 kronor*** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan 54.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m.

Frans J. Huss.

Herrar Musici och Tonsättare,

hvilka önska till tryck befordra sina opus, kunna få dem väl och billigt utförda i litografiskt nottryck af gammal, van notlitograf.

J. F. Lindblom,

Stockholm, Saltmätaregatan 5, Norr.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjuguen **första** pris, **in- och utrikes.**

Flyglar och Pianinos

Beqväma afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord

från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstädt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musiklärarinnor.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och **Orglar** från in- och utländska utmärkta Fabriker **till de billigaste** priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från Blüthner och **Pianinos** från G. Schwechtens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

☞ **Flyglar, Tafflar** och **Pianinos** från **J. G. Malmsjö.**

Svensk Musiktidning

utkommer 1898 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *och* ***musikbilaga.*** *Tidningen utgifves såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kungstensgatan 56,*** *3 tr., i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å* ***posten.*** *— OBS.! Porträtt i N:o 1: H. K. H. Kronprins* **Gustaf** *(Musik. akad:s preses),* **Hildegard Werner,** *i N:o 2* **Kristina Nilsson de Casa Miranda,** *i N:o 3* **Leonard Borwick, Anders Willman.**

Innehåll: Willy Burmester (med porträtt) — Om föredraget af Beethovens pianosonater. — Följetong: En olycksfågel bland operakomponister af M. Steuer (forts. o. slut). — Arvid Ödmanns 25-års-jubiléum vid k. operan (med hans porträtt som Tamino i »Trollflöjten», Fernando i »Leonora», Zephoris i »Konung för en dag» samt civil). — »Erlkönig», en nyupptäckt sång af Ludw. van Beethoven. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Hvarjehanda. — Annonser.

Stockholm, Köersners Boktryckeri-Aktiebolag, 1898.